

9 Νοεμβρίου 2020

Ήταν κάποτε παιδιά· Ο Άγιος Νεκτάριος

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Με μικρά βήματα ο Ανάστασης(αυτό ήταν το βαπτιστικό όνομα του αγίου) πλησίασε όσο μπορούσε πιο κοντά τα περιστέρια. Άφησε το δέμα πάνω στις πλάτες του πεζοδρομίου κι έπειτα, σκύβοντας, προσπάθησε να μαζέψει με τη χούφτα του σουσάμι από κάτω. Όταν σε λίγο σηκώθηκε, άφησε την παλάμη του ορθάνοιχτη και περίμενε να έρθουν τα πουλιά και να φάνε απ' το χέρι ου. Δεν άργησε μάλιστα ένα γκριζόμαυρο περιστέρι να δει το σουσάμι που ήταν κολλημένο στη μικρή παλάμη. Μ' ένα φτερούγισμα ήρθε, κάθισε στ' ακροδάχτυλα του παιδιού κι άρχισε να τσιμπολογά, ραμφίζοντας με δύναμη το τρυφερό χεράκι.

Ο Ανάστασης χάρηκε, όταν το είδε, κι έμεινε ασάλευτος, να παρατηρεί την κάθε του κίνηση .

- Εμείς οι δυο μου φαίνεται πως μοιάζουμε, του ψιθύρισε σε λιγάκι εμπιστευτικά. Κι εγώ έτσι λαίμαργα τρώω! Κάθε μεσημέρι που περνάω από το σπίτι του αφεντικού μου και παίρνω το πιάτο με το φαγητό που μου έχει ετοιμάσει η ψυχοκόρη του η Αγγελική, μόνο η ντροπή με κρατάει και δεν το καταβροχθίζω με μια μπουκιά εκεί, στη μέση του δρόμου. Κάνω όμως υπομονή κι όταν φτάσει η ώρα και κλείσει το

μαγαζί, τότε.... είπε σιγανά, κουνώντας με νόημα το κεφάλι του.

Το περιστέρι, σαν να θάρρεψε με τούτες τις κουβέντες που άκουσε και ξεχνώντας το σουσάμι, άρχισε να βολτάρει ως τον αγκώνα του μικρού χεριού.

- Μα, ναι, σου λέω, μοιάζουμε, του είπε ξανά το παιδί με σιγουριά. Και στην φορεσιά μοιάζουμε. Και οι δυο με την ίδια αλλαξιά περνάμε χειμώνα-καλοκαίρι. Εσύ όμως με τ' αφράτα σου πούπουλα είσαι δροσερός στις κάψες και ζεστός στο κρύο. Ενώ εγώ....! Τούτες τις κρύες μέρες κατάλαβα πως, με τα ρούχα τα μπαλωμένα που φορώ και τα τρύπια τα παπούτσια, δε θα μπορέσω να βγάλω το χειμώνα. Τι λες κι εσύ κυρά-περιστέρα; της ψιθύρισε γελώντας.

- Αναστάση, Αναστάση, άκουσε τη στιγμή εκείνη πίσω του μια φωνή κι αμέσως, σκορπώντας οι σκέψεις του απ' το ξαφνικό πετάρισμα της περιστέρας, γύρισε το κεφάλι του να δει ποιος τον φωνάζει.

Βλέπει τότε με βιάση να τον πλησιάζει ένας άντρας που ήτανε κουκουλωμένος με το χοντρό του κασκόλ και είχε χαμηλά κατεβασμένο το καπέλο του. Ο Ανάστασης τον αναγνώρισε αμέσως.

- Το δέμα σας πάω, κύριε Εφραίμογλου, στο μαγαζί, είπε σαστισμένος και, τινάζοντας τις παλάμες του από το σουσάμι πάνω στα μπατζάκια του παντελονιού του, έπιασε το δέμα από το σκοινί και το σήκωσε από καταγής. Τρέχοντας σε δυο λεπτά θα είμαι εκεί, ψέλλισε κι έκαμε να φύγει φοβισμένο μη του πει καμιά κουβέντα και ντροπιαστεί για το χάζι του.

- Δε σε φώναξα για το δέμα, Αναστάση, του είπε εκείνος κι ανασήκωσε το καπέλο από το μέτωπο του, για να βλέπει το παιδί καλύτερα. Για πες μου τώρα που είμαστε οι δυο μας, συνέχισε χαμογελώντας στο παιδί για να του δώσει θάρρος. Εσύ γράφεις εκείνα τα ωραία γνωμικά πάνω στα δεματάκια του καπνού που παίρνω για το μαγαζί μου;

- Δεν είναι γνωμικά, είπε κοκκινίζοντας ο Αναστάσης (και κατέβασε το κεφάλι). Είναι λόγια παρμένα από το Ευαγγέλιο.

- Ωστε διαβάζεις το Ευαγγέλιο; Τον ρώτησε παραξενεμένος.

- Τα βράδια, που μένω μόνος μου στο μαγαζί. Κι ό,τι μου αρέσει από αυτά που διαβάζω το γράφω πάνω στο κίτρινο χαρτί που τυλίγουμε τα δεματάκια του καπνού. Πολλοί από τους πελάτες τα βλέπουν και τα διαβάζουν, άλλοι δε δίνουν σημασία.

Ο άντρας χαμογέλασε μ' ένα πλατύ χαμόγελο που φώτισε το πρόσωπο του και

σκύβοντας κοντά του είπε....

- Να ξέρεις πως κάθε φορά τα περιμένω με αγωνία. Και να δεις, βρε παιδί μου, ένα μυστήριο πράμα. Τυχαίνει πάντα να ταιριάζουν στις λύπες και στις χαρές μου, στα προβλήματα και στις φουρτούνες μου!

Ο Ανάστασης χαμογέλασε και γύρισε να φύγει.

- Στάσου, του είπε απότομα ο Θόδωρος. Σου χρω-στάω το ρεγάλο σου κι έκαμε να βγάλει ξανά το πορτοφόλι από την τσέπη του παλτού του.

Το παιδί όμως, σαν άκουσε τούτη την κουβέντα, ντροπιασμένο το έβαλε στα πόδια και χάθηκε σαν τον αγέρα μέσα στον κόσμο.

Πηγή: Άννα Ιακώβου, « Ήταν κάποτε παιδιά· Ο Άγιος Νεκτάριος», Εκδ.Άθως Παιδικά, Δεκέμβριος 2007.